

Rodinná mediace

Pojem „rodinná mediace“ odkazuje na formu alternativního řešení rodinných sporů (tj. finančních sporů a sporů týkajících se vlastnických práv manželů, podobných sporů vznikajících v důsledku soužití nebo vztahů mezi rodiči a dětmi a jiných rodinných sporů), při níž je stranám poskytována pomoc, aby mohly společně dospět k vzájemně přijatelné dohodě.

I. Institut mediace (*διαμεσολάβηση*) byl v řeckém právním systému zaveden **zákonem** 3898/2010 o mediaci v občanských a obchodních věcech (vládní věstník, řada I, č. 2111/16-10-2010), který provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008.

Podle článku 2 zákona 3898/2010 lze „soukromoprávní spory postoupit k mediaci na základě dohody stran, pokud strany disponují předmětem sporu“, zatímco článek 8 téhož zákona stanoví: „1. Strany nebo jejich právní zástupci či v případech právnických osob jejich zmocněnci se zúčastní mediace se svým právníkem. 2. Mediátora určí strany, nebo třetí osoba, kterou si zvolily. 3. Průběh mediace stanoví mediátor se souhlasem stran, které mohou mediaci kdykoli na přání ukončit. Průběh mediace je důvěrný a z mediace není pořizován zápis. Během mediace může mediátor hovořit a scházet se s každou ze stran.“ Po ukončení mediace musí mediátor vypracovat protokol o průběhu mediace (článek 9 zákona 3898/2010), který obsahuje dosaženou dohodu a který je podepsán mediátorem, stranami a právními zástupci stran. Pokud o to požádá nejméně jedna ze stran, musí mediátor protokol zaevidovat u soudu prvního stupně, načež je tento vykonatelný.

Odměna mediátora je stanovena hodinovou sazbou, a to nejvýše za 24 hodin, což zahrnuje i čas vynaložený na přípravu mediace. Strany a mediátor se mohou dohodnout na jiném způsobu odměny. Odměnu mediátora hradí strany rovným dílem, nedohodnou-li se jinak. Každá strana nese náklady na honorář svého právního zástupce. Výše hodinové sazby je stanovena a revidována rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti, transparentnosti a lidských práv.

(Viz <http://www.diamesolavisi.gov.gr/>)

II. Ustanovení čl. 214B odst. 1 občanského soudního řádu, jež bylo vloženo článkem 7 zákona 4055/2012, mimoto zavedlo institut soudní mediace (*δικαστική μεσολάβηση*); podle tohoto článku mohou být „soukromoprávní spory vyřešeny rovněž pomocí soudní mediace. Využití soudní mediace není povinné a tato mediace se může uskutečnit před podáním žaloby, nebo během jejího projednávání“. Poslední pododstavec odstavce 3 téhož článku uvádí, že „každá zúčastněná strana může prostřednictvím právního zástupce jednajícího jejím jménem písemně požádat o postoupení věci soudci-mediátorovi“.

V tomto článku je pak dále stanoveno: „4. Soud, u něhož řízení probíhá, může v závislosti na dané věci a s přihlédnutím ke všem okolnostem strany kdykoli vyzvat, aby k urovnání svého sporu využily soudní mediaci, a současně se souhlasem stran jednání v dané věci na krátkou dobu odročit, nejvýše však o šest měsíců. 5. Dospějí-li strany k dohodě, vyhotoví se protokol o průběhu mediace. Protokol podepíše mediátor, strany a právní zástupci stran a prvopis je zaevidován u soudu prvního stupně, u něhož se mediace uskutečnila. Jakmile je protokol o průběhu mediace zaevidován u soudu prvního stupně, představuje v souladu s čl. 904 odst. 2 písm. c) občanského soudního řádu vykonatelný titul, pokud prokazuje, že se strany dohodly na existenci určitého nároku.“

Náklady na soudní mediaci spadají přímo do oblasti působnosti zákona o poskytování právní pomoci občanům s nízkými příjmy (zákon 3226/2004).

Dvěma důležitými ustanoveními jsou nový **článek** 116A občanského soudního řádu (vložený čl. 1 odst. 2 zákona 4335/2015), který uvádí, že „během celého soudního jednání a ve všech řízeních podporuje soud ... volbu mediace jako způsob alternativního řešení sporu“, a **článek** 214C občanského soudního řádu, který stanoví, že „soud navrhne, aby strany využily mediaci, je-li to vzhledem k okolnostem daného případu vhodné. Je-li návrh soudu přijat, projednávání dané věci se odročí o tři měsíce. Totéž platí, jestliže se strany samy během probíhajícího řízení rozhodnou využít mediaci.“

V Řecku neexistuje právní předpis upravující konkrétně rodinnou mediaci, použijí se proto obecná pravidla o mediaci a soudní mediaci, která byla uvedena výše.

Dvojice, které mají rozdílné státní občanství (manželé nebo osoby žijící společně v jiném než manželském svazku), mají za následek bikulturní rodiny a při rozvodu nebo rozpadu vztahu může v přeshraničních věcech kromě běžných záležitostí spojených s rodinnými spory (tj. rodičovská zodpovědnost, péče, styk s dítětem, výživné na dítě, majetkové spory mezi manželi) vyvstat ještě závažnější problém, a to únos dítěte. V těchto případech lze snadno použít výše zmíněná pravidla týkající se mediace a soudní mediace; tato pravidla jsou v souladu s již platnými pravidly stanovenými v čl. 7 odst. 2 písm. c) Haagské úmluvy z roku 1980 a čl. 55 odst. 2 písm. e) nařízení (ES) č. 2201/2003 (nařízení „Brusel IIa“).

Poslední aktualizace: 17/01/2017

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.